



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2706/2019
18.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Ненад Вукадиновић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Градско правобранилаштво из Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1630/17 од 09.04.2019. године, у седници већа одржаној 18.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1630/17 од 09.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1630/17 од 09.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 4019/2016 од 06.02.2017. године, одбијен је тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за претрпљену материјалну штету исплати 90.000,00 динара за физичке болове, 70.000,00 динара за претрпљени страх и 200.000,00 динара за душевне болове због трајног умањења животне активности и трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења па до правноснажности. Тужилца је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате.

Виши суд у Новом Саду је пресудом Гж 1630/17 од 09.04.2019. године жалбу тужиле делимично усвојио и пресуду Основног суда у Новом Саду П 4019/2016 од 06.02.2017. године преиначио у делу у коме је одлучено о трошковима поступка, тако што је обавезао тужилцу да туженом на досуђени износ трошкова парничног поступка исплати законску затезну камату почев од дана извршности првостепене пресуде уместо дана пресуђења, док је део захтева туженог за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од дана пресуђења па до дана извршности првостепене пресуде одбио. У преосталом делу жалбу тужиле је одбио и првостепену пресуду у побијаном, а не

преиначеном делу потврдио. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује и с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због потребе разматрања правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену овог правног института, јер у конкретном случају не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за уједначавањем судске праксе, узимајући у обзир садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. У побијаним одлукама је изражен правни став нижестепених судова, да пад тужиље није у узрочној вези са уласком у градску кућу прилагођен за приступ лицима са инвалидитетом, већ у вези са радњом трећег лица, због чега је суд одбио захтев тужиље. Тужиља, у суштини, оспорава утврђено чињенично стање, а из тих разлога се с позивом на члан 404. став 1. ЗПП не може изјавити посебна ревизија, због чега Врховни касациони суд није прихватио предлог тужиље за одлучивање о њеној ревизији, као изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5.ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда (у споровима мале вредности) није дозвољена ревизија.

Тужба ради накнаде штете поднета је суду 25.04.2016.године. Вредност предмета спора је 360.000,00 динара.

Како је побијаном другостепеном пресудом правноснажно окончан поступак у спору мале вредности у којој врсти спора је искључено право на изјављивање ревизије, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Луговац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић